

CHƯƠNG BỐN MƯƠI HAI

TIẾNG HỨA NGÀN VÀNG

Châu Lệ Nhi lại trừng mắt :

- Hiện tại, Tứ thức ta chưa ngã xuống mà Nộ Chân Nhân các người cũng đã phát xuất đủ ba trăm chiêu rồi, đương nhiên là chúng ta thắng các người còn muốn toan tính gì nữa ?

Du Phóng Hạc thốt :

- Nhưng sáu mươi chiêu cuối cùng của Nộ Chân Nhân, nào phải để đối phó với Du công tử đâu ? Mọi người ở đây đều thấy như vậy rõ ràng !

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Đã giao thủ với Tứ thức ta thì mỗi chiêu thức đều cầm như đối phó với tứ thức ta, ta cứ biết là lão ấy có động thủ thôi, lão đánh loạn lên đánh vào đâu mặc lão nếu các người có oán trách thì chỉ oán trách lão sao lại cãi lý với chúng ta được ?

Du Phóng Hạc vẫn cãi :

- Các loại độc vật kia...

Châu Lệ Nhi chận lại :

- Các loại độc vật đó làm sao ? Chúng nằm yên trong bao bố có ai mở bao thả chúng ra đâu ? Sát hại chúng đáng lý phải đòi bồi thường nữa là khác, sao lại quy tội cho chúng ? Ai bảo lão ấy động chạm đến chúng cho chúng bò ra ?

Du Phóng Hạc biết rõ nó dùng cường tứ để đoạt lý song lão chẳng làm sao cãi được, đành sững sờ ra đó một lúc lâu.

Sau cùng, lão day qua Nộ Chân Nhân cười gượng :

- Việc này, Chân Nhân làm chủ mới được !...

Nộ Chân Nhân chớp mắt, cao giọng thốt :

- Tiểu tử đó chịu đựng nổi ba trăm chiêu của ta đáng phục lắm !

Du Phóng Hạc xám mặt, kêu lên :

- Chân Nhân có đánh đủ ba trăm chiêu đâu !

Nộ Chân Nhân trừng mắt :

- Kể nào nói ta không đánh đủ ba trăm chiêu ? Ta giao đấu với hắn, cứ mỗi cái động thủ là một chiêu, ta không đánh trúng hắn là do ta, mặc ta các người còn nói gì ?

Du Phóng Hạc lặng người sững sờ.

Lão còn dám nói gì nữa ?

Châu Lệ Nhi nhào đến cạnh Du Bội Ngọc reo lên :

- Tứ thúc ! Chúng ta thắng rồi ! Chúng ta thắng rồi !

Du Phóng Hạc cười nhẹ, lão đã lấy lại bình tĩnh rồi, lão thốt :

- Nộ Chân Nhân đã bảo là các vị thắng, tự nhiên các vị thắng !

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Minh chủ võ lâm nói một câu nghe hay quá !

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Bây giờ các vị có thể đi tại hạ bảo đảm chẳng ai dám ngăn cản.

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Đi ? Đi đâu ? Đây là nhà của ta, ta phải bỏ để đi đâu ?

Chừng như Du Phóng Hạc biến sắc.

Nộ Chân Nhân hét to :

- Họ không đi đâu cả ! Chính chúng ta phải đi !

Có tiếng y phục phát gió rẹt rẹt !

Hai bóng người từ bên ngoài cửa sổ lao vút vào gian lâu, một người vừa chạm chân xuống sàn gỗ, quét ánh mắt sáng ngời, cao giọng thốt :

- Phải đấy ! Chúng ta nên đi nhưng trước khi đi chúng ta phải đập vỡ sọ bọn này mới được !

Châu Lệ Nhi sôi giận :

- Các người là quái vật từ đâu đến ?

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Người này có đôi tay cứng hơn thép, và trong chiếc túi có bảy mươi hai mũi Kim Tiền Phiêu, khét tiếng vùng Cam Siêu lương Châu, ngoại hiệu Mãng Thiên Tinh tên Triệu Quân.

Lão đưa tay chỉ người thứ hai tiếp :

- Còn đây là vị đại anh hùng miền Hà Sóc đệ nhất cao thủ thanh danh chấn động khắp nẻo đường vùng Bắc, giang hồ gọi là Thiên Lý Thần Câu họ Huỳnh tên Phong.

Châu Lệ Nhi bật cười lạnh :

- Một con người sao lại thích được gọi là ngựa ? Có gương mặt rỗ chằng, rỗ chịt như vậy thì nên gọi là con ma rỗ chứ, sao gọi là ngựa được ? Dù cho có giống mặt ngựa cũng chẳng ai thích được ví như một con ngựa, kể cả được ví là Thần Câu ! Ngựa Thần vẫn là ngựa như thường.

Huỳnh Phong đã có gương mặt dài, lúc đó há rộng miệng cười oang oát, cầm đưa xuống gương mặt dài hơn, dài như mặt ngựa.

Y hét to :

- Nộ Chân Nhân hứa tha các người nhưng chúng ta không tha các người, chúng ta có bốn phen diệt trừ giống yêu nghiệt, chúng ta chẳng cần giữ đúng quy cũ giang hồ tiểu liễu đầu chuẩn bị theo chúng ta đến một nơi để nhận tội.

Y đưa bàn tay to bằng mặt quạt, định chụp Châu Lệ Nhi.

Một bóng người chớp lên Thập Vân đã lướt tới chặn trước mặt y.

Thập Vân điểm nhẹ một nụ cười, chấp tay chữ thập thốt :

- Gia sư đã hứa tha cho các vị ấy Huỳnh đại hiệp không nên làm khó họ.

Huỳnh Phong cao giọng :

- Sự việc trên giang hồ đã có hàng tiền bối lo liệu người có tư cách gì can dự vào? Tránh ra cho ta hành sự.

Bàn tay y vừa rút lại bỗng vươn ra nhưng Thập Vân vẫn đứng nguyên tại chỗ, bất động.

Huỳnh Phong vận dụng toàn lực đẩy đạo sĩ, đạo sĩ trở như không hề nhúc nhích.

Huỳnh Phong biến sắc.

Nộ Chân Nhân bước tới trầm giọng hỏi :

- Người muốn giáo huấn đồ đệ của ta ? Đồ đệ của ta sai quy củ hay người phủ nhận luật giang hồ ?

Huỳnh Phong tưởng lão đạo bất bình đồ đệ của lão, vội cười vuốt :

- Tại hạ mạo muội, định thay Chân Nhân...

Nộ Chân Nhân hét lớn :

- Người là cái quái gì dám thay ta ? Ai cho người giáo huấn đồ đệ của ta ? Bàn tay thô bạo của người chạm vào đồ đệ của ta là bàn tay đó phải gãy !

Bất thành linh lão xuất thủ chụp cổ tay của Huỳnh Phong.

Một tiếng rắc vang lên, cổ tay của Huỳnh Phong gãy lìa.

Huỳnh Phong rú lên một tiếng thảm, giở chân hữu quéo qua y nổi danh có đôi chân đá núi núi cũng tan vỡ, lúc đó y lại vận dụng toàn lực quét ngang, Nộ Chân Nhân có vững tấn cách nào cũng bị tung bay vỡ xương thành phế thải.

Nhưng Nộ Chân Nhân không né tránh đứng nguyên tại chỗ hứng cái quét đó.

Một tiếng rắc vang lên tiếng xương gãy, nhưng chẳng phải xương mình của Nộ Chân Nhân mà chính là chân của Huỳnh Phong gãy lìa.

Huỳnh Phong rú lên một tiếng nữa ngã nhào xuống nền bất tỉnh.

Nộ Chân Nhân không buồn nhìn Huỳnh Phong nữa mất dạy qua Triệu Quân trầm giọng hỏi :

- Người khinh thường lời nói của ta, quyết đập vỡ sọ những người đó bây giờ còn muốn đập nữa hay không ?

Triệu Quân biến sắc mặt như màu đất.

Tuy nhiên y vẫn là con người có danh vọng, trước bao nhiêu cặp mắt xoi mói, chẳng lẽ chịu hèn kém y bật cười khanh khách đáp :

- Chân Nhân không muốn nhúng tay vào việc này thì có người khác nhúng tay !

Nộ Chân Nhân sôi giận :

- Ai cho người nhúng tay ? Kẻ nào muốn nhúng tay ? Người tưởng bọn đó không còn động đậy gì nữa nổi nên toan đến ăn cỗ đã dọn sẵn à ?

Lão chụp áo Triệu Quân nhấc bổng y lên.

Triệu Quân giận hơn sợ, vung hai tay đánh xuống.

Hai tay của y chạm trúng hai vai Nộ Chân Nhân hai tay của y được giang hồ cho là hai tay thép, nếu đập xuống đá, đá cũng phải vỡ tan, huống hồ đôi vai của Nộ Chân Nhân ?

Nhưng có tiếng rắc vang lên Triệu Quân rú thảm mồ hôi đổ ướt đầu, đôi mắt trợn trừng.

Nộ Chân Nhân một tay chụp Triệu Quân tay kia chụp Huỳnh Phong lão nhấc bổng hai người lên như nhấc hai con gà.

Bọn Du Phóng Hạc xám mặt người nào cũng khiếp đảm trước thần lực đó.

Mãn Thiên Tinh Triệu Quân và Thiên Lý Thần Câu là hai người nhân vật thượng đỉnh giang hồ vẫn bị lão chế ngự dễ dàng không còn ai dám chống đối với lão nữa ?

Bất giác họ nhìn sang Du Bội Ngọc.

Con người văn chất như chàng lại chịu nổi ba trăm chiêu của Nộ Chân Nhân!

Hắn chàng phải là tay phi phàm !

Họ đâm ngán chàng thực sự.

Nộ Chân Nhân cao giọng hỏi :

- Còn kẻ nào bất phục lời hứa của ta nữa không ?

Bên ngoài không một ai lên tiếng.

Lão đạo hừ một tiếng quay mình bước xuống lầu.

Thập Vân chấp tay vái chào bọn Du Phóng Hạc :

- Hôm nay may mắn cho tại hạ phi thường, được hội kiến với các vị tiền bối !

Mong rằng còn có dịp sau này tại hạ lãnh giáo thêm những điều hay nơi các vị.

Y hướng lời về bọn Du Bội Ngọc song ánh mắt lại liếc sang Châu Lệ Nhi.

Châu Lệ Nhi hừ nhẹ :

- Ánh mắt gian tà quá ! Có cút thì cút nhanh cho người ta đỡ bất mãn.

Chẳng rõ Thập Vân có nghe câu đó không, y điểm một nụ cười vái quanh mọi người lướt nữa đoạn nghiêng mình :

- Minh Chủ đi trước !

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Phượng lão tiên bối bảo trọng nhé ! Du công tử bảo trọng nhé ! Bốn tọa xin cáo từ !

Hải Đường Phu Nhân vọt bước đến trước mặt Quách Phiến Tiên.

Quách Phiến Tiên biến sắc mặt trắng phớt.

Nhưng, Hải Đường Phu Nhân không nhìn y mà lại nhìn Chung Tịnh, cười hỏi :

- Người là đồ đệ của Từ Thục Chân ?

Chung Tịnh cúi đầu.

Chợt nàng nghĩ không nên tỏ ra yếu hèn trước tình địch lại ngẩng đầu lên, đáp :

- Phải !

Phu Nhân thở dài :

- Đáng thương ! Đáng thương ! Đáng tiếc quá ! Thật đáng tiếc !

Chung Tịnh trầm giọng :

- Tôi... tôi...

Nàng chỉ ấp úng được hai tiếng dù muốn nói nhiều hơn, nói nhanh hơn.

Thấy Hải Đường Phu Nhân cao ngạo, bất quá nàng phần uất gần từng tiếng :

- Tôi có gì đáng thương ? Tại sao lại phải tiếc cho tôi ? Chỉ có những người bị chồng ruồng bỏ mới đáng thương tiếc tôi... !

Hải Đường Phu Nhân cười nhạt, không nói gì nữa quay mình bước xuống lầu.

Nữ nhân, có ai không hãnh diện chiếm đoạt được người tình của kẻ khác ?

Nhưng nữ nhân có ai không tủi thẹn khi biết mình chỉ hưởng dụng của thừa thãi do người khác vất bỏ bên vệ đường ?

Hải Đường Phu Nhân không phần uất vì lời nói của nàng như vậy là Quách Phiến Tiên chẳng còn giá trị trước mắt bà, Quách Phiến Tiên là một vật thừa thãi, bà vất ra vệ đường, nàng vô lấy mà yêu mà quý.

Như vậy là nàng hưởng mót của bà !

Nàng nghĩ đến điều đó tủi nhục quá, bật khóc !

Hồng Liên Hoa nhìn Quách Phiến Tiên một lúc lâu rồi nhìn Phượng Tam, cuối cùng đến Du Bội Ngọc đoạn bất thành lình vọt mình qua cửa sổ, thoát đi không do lối thang lầu.

Những người trên nóc nhà lân cận rút đi hết.

Đến lúc đó Du Bội Ngọc thở dài rồi ngã xuống.

X

Chiếc đèn lồng treo nơi cầu thang, bọn Du Phóng Hạc ra đi còn bỏ lại, cửa dưới cầu thang cũng bỏ ngỏ.

Gió từ bên ngoài lòn vào cửa tạt chao chao lồng đèn, bóng rọi dật dờ ngọn đèn thoát lu thoát đổ.

Gương mặt Du Bội Ngọc trắng hơn màu giấy, đục như màu đất.

Châu Lệ Nhi nhào tới chưa đến nơi nó bật khóc to :

- Tứ thúc ! Tôi... tôi làm cách nào đáp ơn tứ thúc ?...

Phượng Tâm tiên sanh ảm đạm vô cùng, lão thở dài :

- Nói đến hai tiếng đáp ơn, là đánh giá rất thấp sự hy sinh của tứ thúc người đó !

Châu Lệ Nhi cúi đầu để mặc hai suối lệ tuông trào.

Du Bội Ngọc cười nhợt nhạt :

- Vô luận như thế nào chúng ta cũng đã thắng điều đó chưa làm cho cô nương hài lòng sao ? Còn buồn khổ chi nữa ?

Châu Lệ Nhi đưa tay áo lau vội giọt lệ :

- Không buồn khổ đau, tứ thúc ! Tôi cao hứng lắm chứ chỉ vì tôi quá xúc động nên phải khóc đó thôi !

Rồi nó khóc hơn trước !

Quách Phiến Tiên bỗng ho lên một tiếng cười nhẹ :

- Không ngờ một người có thanh danh hiển hách như Nộ Chân Nhân hôm nay lại bại nơi tay Du huynh ! Trên giang hồ còn ai không bội phục Du huynh.

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Tứ thúc của ta, người có đủ tư cách gì dám gọi là Du huynh ?

Quách Phiến Tiên cười khan :

- Kể từ hôm nay thanh danh của Du công tử sẽ chấn động giang hồ, bất quá...

Châu Lệ Nhi trừng mắt :

- Bất quá làm sao ?

Quách Phiến Tiên điềm nhiên tiếp :

- Bất quá, nơi đây không còn là chốn dung thân lâu hơn được, phải ly khai càng sớm càng có lợi.

Châu Lệ Nhi xì một tiếng :

- Ly khai ? Đây là nhà của ta tại sao ta phải ly khai ?

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Tuy Du Phóng Hạc chấp nhận là bại cuộc song lão ấy chắc chắn không phục, nếu bảo rằng họ chẳng hề trở lại, thì tại hạ là người thứ nhất không tin như vậy đâu !

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Nếu chúng còn quyết tâm trở lại thì dù ta có trốn tránh đến nơi nào cũng không thoát khỏi sự trinh sát của chúng ! Hà huống tam thúc ta đâu có phải là hạng người trốn tránh ? Nếu ta muốn trốn thì đã trốn đi nơi khác từ lâu đợi gì đến hôm nay ?

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Đành là thế song ở lại đây mà chờ chết hẳn không phải là thượng sách đâu, cô nương !...

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Người muốn trốn đi cứ trốn, tự tiện trốn không ai cần người ở lại cả !

Gương mặt Quách Phiến Tiên thoát xanh thoát trắng y không dám nói gì nữa, mà cũng chẳng dám bỏ đi.

Biết đâu Hồng Liên Hoa và Quân Hải Đường không ẩn nấp bên ngoài chờ y ra ?

Gió đêm cứ thổi, ngọn đèn cứ chao gian lâu chìm trong tử tịch.

Nghĩ đến việc Du Phóng Hạc thua keo này bày keo khác, thì ai cũng nghe tâm tình trầm trọng hơn...

Bỗng có tiếng chó sủa từ xa vọng lại tiếng chó vang lên giữa đêm trường như tiếng ma khóc, quỷ gào.

Ai ai cũng giật mình.

Quách Phiến Tiên xám mặt, hấp tấp hỏi băng quơ :

- Lạ ! Chó ở đâu sủa vang ? Chó sủa gì ?

Châu Lệ Nhi cũng sợ như mọi người song nó cố cười đùa một câu :

- Có lẽ Du Phóng Hạc đạp nhầm đuôi chó, đau quá, nó sủa quẩn lên !

Tiếng chó sủa vang lên một lúc rồi im bặt.

Chó sủa bất ngờ, rồi im bặt bất ngờ hẳn phải có cái gì bất ngờ hẳn phải có cái gì bất ngờ ! Mọi người lại càng hồi hộp.

Trong vòng trời đất chừng như đâu đâu cũng có những sự bất thường, cao hứng với ai đó thì hiện đến với người đó.

Châu Lệ Nhi muốn nói gì song không mở miệng được nó cũng không biết tại sao nó không nói được.

Bỗng, một tiếng nổ vang lên như tiếng sét rồi lửa bắn sáng trời, lửa bắt cháy rất nhanh dĩ nhiên có nhiều nhà đã bắt lửa liền theo tiếng nổ.

Quách Phiến Tiên kêu to :

- Du Phóng Hạc tàn độc thật ! Lão muốn đốt chết chúng ta !

Du Bội Ngọc biến sắc :

- Thảo nào mà lão ấy không đuổi hết dân cư trong thị trấn ra khu rừng lão mưu định đốt cháy trọn trấn này, vậy mà lão cứ cho mình hành hiệp, trượng nghĩa !

Lửa càng phút càng cháy mạnh lửa cháy quanh tòa tiểu lầu, tuy chưa bén đến mấy nhà gần song cứ cái hỏa thế đó thì tòa tiểu lầu cũng bốc cháy trong khoảng khắc.

Quách Phiến Tiên rung rung giọng :

- Nếu bây giờ chúng ta có chạy đi chắc chắn là không còn kịp nữa rồi !

Châu Lệ Nhi nhìn sang Phượng Tam.

Gương mặt lão trầm trầm thần sắc ngưng trọng lão không nói gì.

Quách Phiến Tiên dậm chân :

- Sự tình đã đến nỗi vậy các vị cũng chưa chịu chạy đi à ?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Phải ! Chúng ta phải đi !

Châu Lệ Nhi hấp tấp thốt :

- Nhưng tam thúc... thương thế như vậy đó...

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Tại hạ công Phượng lão... tam ca... cô nương theo sau tại hạ !

Ngân Hoa Nương gào lên :

- Còn tôi ? Các vị đành bỏ tôi lại đây à ?

Châu Lệ Nhi nghiêng rằng :

- Tôi công tam thúc cho, tứ thúc công cô nương đó !

Quách Phiến Tiên nhìn Chung Tịnh, cuối cùng rồi kê lưng công nàng đoạn thốt

:

- Bây giờ không đi ngay thì chậm mất !

Phượng Tam lúc đó mới cất tiếng :

- Phải ! Các vị cứ đi ! Đi nhanh đi !

Châu Lệ Nhi kêu lên :

- Tam thúc...

Phượng Tam trầm gương mặt gần giọng :

- Tam thúc chết, cũng chẳng sao ! Nhưng có khi nào tam thúc để người công?

Tam thúc là người như thế nào lại chấp nhận điều đó !

Lửa cháy rực một góc trời ánh lửa chiếu đỏ gương mặt lão.

Du Bội Ngọc thốt :

- Nếu vậy tiểu đệ xin công tam ca...

Phượng Tam sôi giận :

- Nếu ngày sau giang hồ biết được là Phượng Tam nhờ người công chạy thoát diên bát đảo mới thoát chết, thì sao ? Sống như vậy có bằng chết không ? Sống như vậy sống để làm gì ?

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Nhưng gặp trường hợp phi thường bất khả kháng... Tam ca không thể từng quyền lúc biến à ?

Phượng Tam trầm giọng :

- Cứ đi hết đi ! Ý ta đã quyết rồi, chẳng ai nói ta nghe đâu !

Châu Lệ Nhi khẩn cấp ra mặt song nó đã hiểu Phượng Tam một khi quyết tâm rồi chẳng ai làm cho lão đổi ý.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tiểu đệ biết tam ca nghĩ rằng tiểu đệ không còn khí lực nữa nên bằng lòng chết, để tiểu đệ thoát đi dễ dàng khỏi vướng bận vì nhau, nhưng tiểu đệ thấy mình còn thừa sức...

Phượng Tam đã nhắm mắt rồi ai nói gì, lão cũng không nghe ai làm gì lão cũng không nhìn.

Trong khi đó lửa cứ cháy cháy mau, cháy mạnh, lửa đã đến rất gần.

Du Phóng Hạc đã cho người bố trí các loại dẫn hỏa khắp nơi, quanh tòa tiểu lâu nhờ đó, lửa mới bắt nhanh trong một khu vực rộng lớn.

Quách Phiến Tiên nóng nảy giục :

- Các vị không đi ngay thì tại hạ phải đi trước vậy ! Các vị... các vị...

Y muốn nói gì thêm song nghĩ sao chẳng rõ, lại nín bặt.

Bổng y nhún chân nhảy vọt qua cửa sổ.

Tiếng khóc của Chung Tịnh từ bên ngoài vọng vào thê thảm vô cùng, tiếng khóc nhỏ dần rồi dứt hẳn.

Phượng Tam cao giọng :

- Các người đi được rồi, sao chưa chịu đi ?

Châu Lệ Nhi ngồi xuống bên cạnh lão, thốt :

- Tam thúc không đi, tôi không đi !

Phượng Tam quát :

- Người không vâng lời tam thúc à ?

Châu Lệ Nhi cười thảm :

- Việc gì tôi còn có thể vâng lời tam thúc, lần này thì... thì...

Phượng Tam vung tay đánh nó rơi xuống sàn lầu hét :

- Người không vâng lời ta, ta đánh người chết trước !

Châu Lệ Nhi gào :

- Tam thúc cứ đánh chết ! Tôi không đi đâu hết !

Ngân Hoa Nương cất tiếng :

- Du Bội Ngọc ! Người không đi à ? Người muốn chết chung với họ ?

Nàng không còn gọi chàng bằng hai tiếng cát hạ nữa.

Du Bội Ngọc đứng lặng tại chỗ, như chết sống.

Chàng biết lắm, ở lại đây, chờ lửa đến, đốt cháy, chết như vậy là ngu, không có cái ngu nào to bằng.

Song làm sao chàng bỏ Phượng Tam và Châu Lệ Nhi một mình chạy đi ?

Ngân Hoa Nương hét lên :

- Các vị đều điên cả rồi ! Thật tôi chưa thấy ai điên như các vị !

Nàng đứng lên, bước nhanh đến một khung cửa sổ nhún chân vút ra ngoài.

Công lực của nàng hiện giờ có còn bao nhiêu ? Nhảy như vậy là nàng liều rõ rệt.

Vừa lọt khỏi khung cửa nàng rú thẳm một tiếng, rồi im bật.

Hiển nhiên nàng không kềm được thân hình để chạm phải một chướng ngại nào đó ở bên dưới, và ít nhất nàng cũng bị gãy một chân.

Du Bội Ngọc thở dài, biết rõ nàng không may may hy vọng thoát nạn.

Phượng Tam hét to :

- Các người nhất định ở lại đây để chịu chết chung với ta à ?

Du Bội Ngọc nhìn thoáng qua Châu Lệ Nhi đáp :

- Tiểu đệ...

Phượng Tam bật cười cuồng dại :

- Các người chờ cho ta chết rồi, mới chịu đi phải không ? Được lắm !

Lão cung tay đâm vào thiên linh cái của lão...

Du Bội Ngọc cùng Châu Lệ Nhi nhào tới.

Trong khi đó một tiếng nổ lớn vang lên.

Lửa bắn ra tăng cường cho lửa đã bốc cháy từ lâu, lửa đã đến bên tiểu lâu.

X

Một bóng người từ bên ngoài lao vút vào.

Người đó bước nhanh đến chiếc giường của Phượng Tam bế xốc lão lên, đoạn bay vọt trở ra.

Du Bội Ngọc không kịp nhìn rõ người đó là nam hay nữ già hay trẻ.

Châu Lệ Nhi hấp tấp hỏi vọng theo :

- Ai ? Người là ai, lại cướp tam thức ta mang đi ?

Người đó đã ra đến bên ngoài cách xa đó trượng rồi.

Tiếng quát của Phượng Tam còn nghe vọng lại :

- Người là ai ?

Người đó cất giọng khàn khàn đáp :

- Ta !

Phượng Tam thở dài.

Rồi bên ngoài im bất, không còn tiếng động nào ngoài tiếng lửa bốc bùng tiếng nhà đổ, tường vỡ.

Dĩ nhiên Châu Lệ Nhi và Du Bội Ngọc vọt mình đuổi theo.

Trước mặt lửa cháy cao ngọn người đó chạy đến đâu, lấy tay quạt đến đó lửa vệt ra hai bên, tạo thành một lối đi vừa cho y thoát qua.

Du Bội Ngọc cứ theo còn đường vệt giữa biển lửa đuổi theo, song người đó chạy rất nhanh càng phút càng xa dần.

Châu Lệ Nhi vừa chạy, vừa gọi vang lên :

- Trả tam thức lại cho ta ! Ta van cầu người...

Vô ích !

Khoảnh khắc sau, người đó biến mất trong biển lửa.

Mất hút bóng người đó Châu Lệ Nhi gào khóc làm cho Du Bội Ngọc thêm quặn thắt ruột gan, chàng phải dìu nó nếu không thì nó phải ngã xuống rồi.

Bây giờ chàng phát giác ra cả hai chuyên chú chạy theo người đó không nghĩ đến những nguy hiểm quanh mình không ngờ lại lọt khỏi vùng lửa cháy.

Châu Lệ Nhi bị lửa cháy xém tóc y phục của nó cũng bị cháy lổm đổm.

Du Bội Ngọc cũng bị cháy như nàng song chẳng ai nghe nóng cả vì tâm tư của họ chỉ nghĩ đến Phượng Tam.

Cả hai dừng chân lại một chút Châu Lệ Nhi gào lên :

- Tại sao lại cướp tam thức của tôi ? Hở tại sao ? Người đó là ai ?

Du Bội Ngọc an ủi nó :

- Tại hạ xem người đó không có ác ý đâu, thực ra cũng nhờ y dọn đường lửa, chúng ta mới chạy thoát đó ! Có thể là y đến cứu tam ca và hai chúng ta.

Đến bây giờ chàng vẫn gọi Châu Lệ Nhi là cô nương chứ không gọi nó là diệt nữ, vì chàng cho rằng cái liên hệ mới mẻ do Phượng Tam gán đó bất quá chỉ là một sự tạm bợ cho qua trường hợp thôi.

Châu Lệ Nhi vẫn khóc :

- Nhưng còn tam thúc ? Người sẽ ra sao ?

Du Bội Ngọc dịu giọng :

- Tam ca đã nhận ra người đó thì có thể họ quen nhau người đó có võ công rất cao dám mạo hiểm vào biển lửa hắc không ngoài mục đích cứu nạn bằng hữu, chúng ta nên yên tâm là phải hơn !

Châu Lệ Nhi dần dần dịu lại, gật đầu :

- Rất có thể như vậy đó, tứ thúc ! Bởi nghe âm thanh của người đó rồi tam thúc chỉ thở dài không nói nữa tuy nhiên đã có ý cứu tam thúc sao người đó chẳng chịu cứu chúng ta luôn ?

Du Bội Ngọc giải thích :

- Vì người đó không nhận ra chúng ta !

Châu Lệ Nhi lại gật đầu :

- Phần đông bằng hữu của tam thúc, tôi chẳng biết ai cả ! Mà cũng chẳng ai biết tôi, nói chi đến tứ thúc !

Từ lâu sau ngày mất mẹ nó sống với Phượng Tam nó không đến đổi nào cô quan, vợ, giờ đây Phượng Tam đã bị người mang đi rồi nó sẽ nương tựa vào ai ?

Nghĩ đến đó nó lại òa lên khóc.

Du Bội Ngọc cũng xót xa vô cùng song dù sao thì chàng cũng lớn hơn nó chẳng lẽ chàng cũng tỏ ra yếu hèn như nó sao ? Chàng cố gượng cười hỏi :

- Không ai nhận Lệ Nhi thì còn tứ thúc đây chi ? Tứ thúc không là người thân của Lệ Nhi sao ?

Châu Lệ Nhi chụp tay chàng, hỏi qua màn lệ :

- Tứ thúc có bỏ rơi tôi không ? Tứ thúc ?

Du Bội Ngọc kêu khổ thầm, gượng cười đáp :

- Tại sao tứ thúc bỏ rơi Lệ Nhi ? Không đâu đừng nghĩ vẩn vơ, Lệ Nhi !

Chàng không bỏ rơi nó, thì chàng sẽ làm gì được cho nó chính chàng cũng như con chim bạt gió chúng bạn ly khai vị hôn thê phủ nhận, một thân chàng lạc lõng giữa giòng đời không nơi nương tựa, tự lo cho mình không tròn còn chiếu cố đến nó nữa sao kham ?

Lửa đã bật cháy đến gần chỗ cả hai dừng chân.

Họ lại nghe tiếng người quát lớn :

- Các vị đừng lo sợ gì cả bao nhiêu thiệt hại sẽ có người bồi thường cho các vị, cứ yên trí !

Du Bội Ngọc cau mày :

- Dù là một trấn nhỏ sự thiệt hại chung chẳng phải nhỏ chúng lấy tiền đâu mà bồi thường cho dân cư ? Chúng nói thế là quyết tâm đốt trọn thị trấn, giết số người mà chúng muốn giết.

X

Gió, dần dần dịu thổi.

Nhưng đêm vẫn xuống sâu để cuối cùng tàn dần.

Những tiếng động qua cuộc hỏa hoạn dần dần lắng bật.

Châu Lệ Nhi gần như kiệt sức, chẳng còn cử động được nữa Du Bội Ngọc phải dìu nó đến một vùng mộ địa hoang vắng.

Nó lặng lẽ đi theo chàng, chẳng nói tiếng nào.

Bỗng Du Bội Ngọc thốt :

- Chúng phóng hỏa chẳng phải với mục đích duy nhất tiêu hủy chúng ta.

Châu Lệ Nhi mơ màng nhìn ra một nấm mộ :

- A !

Du Bội Ngọc tiếp :

- Nếu chúng muốn tiêu diệt bọn ta thì hẳn đã có mai phục quanh tiểu lâu không để cho bọn ta thoát khỏi, Lệ Nhi thấy chứ bọn ta chạy đi chẳng gặp một người nào ngăn trở !

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Phải !

Du Bội Ngọc lại tiếp :

- Cho nên tứ thức nghĩ là chúng cố ý đuổi bọn ta ra khỏi nhà mà thôi !

Châu Lệ Nhi lấy làm lạ :

- Chỉ vì cái việc đơn giản đuổi bọn mình ra khỏi nhà, mà chúng dám phóng hỏa trọn thị trấn à ? Bao nhiêu tài sản của dân cư bị thiệt hại đâu phải là một số nhỏ mà chúng dám khinh thường ?

Du Bội Ngọc lẩm nhẩm :

- Nếu chúng dám làm chắc phải có nguyên nhân, chứ đại gì chúng khinh suất hành động để thất nhân tâm !

X